

софствуващи глупци, фрипони и всяка всячина. Тая паплачъ отъ своеобразни културни фактори не би обърнала внимание никому и още по-малко Ботйову въ по-нормално врѣме. Но когато вие се приготвявате за велики събития, нима ще кадите тамянь на подлещитѣ? Нима ще стискате ржка на литературнитѣ гамени, на политическитѣ шарлатани, на ученитѣ глупци? Пердахъ и пердахъ всеобщъ, немилостивъ, смъртоносенъ. Журналната статья е единия край на камшика, сатирата — неговия остъръ връхъ. Революцията не може да се спъне отъ камъкътъ на ембесилитѣ: или ако се спъне, първи жертви трѣбва да бждатъ послѣднитѣ.

Тая съзната общественна нужда ражда вѣстникъ „Будилникъ“.

Тая нужда — безъ да изключаме и личнитѣ нужди на поета — подбуждатъ Ботйова да даде на 13. априль 1873. слѣдното „Обявление: Отъ идущата недѣля ще почна да издавамъ въ Букурещъ сатирически вѣстникъ подъ названиее Будилникъ, който ще изляза три пѣти прѣвъ мѣсеца — веднажъ съ карикатури и два пѣти безъ карикатури. Цѣната му ще е за година 12 франка, а за половинъ година 7 фр. Които господа желаятъ

за напрѣдъ да се ржководи по старата политика, то ние сме длъжни да помислимъ за своето спасение сами и да потърсиме, ако не окончателната свобода, то баремъ облекчение на нашето убийствено положение“. А като „заключение“, „допистникътъ“ — „коректоръ“ ето какво пише: „... Освѣнъ х. Иванча Арна удова, Михайловски и нѣколко други турски чиновници и душепродажни журналисти, които проповѣдватъ татарски идеи за своитѣ лични интереси, азъ непознавамъ нито единъ чистъ българинъ, който да обича турското иго и който да не мисли за улучшение на своето благосъстояние. Но ще ли тая вѣра да остане чиста и за напрѣдъ? Азъ не вѣрвамъ. Новитѣ черкезки прѣселения, „Видовъ-Дановитѣ“ елини и Балабано-Милоевичевитѣ заразителни болести ще да родятъ такива послѣдствия, отъ които трѣбва да се бои не само всѣки юженъ славянинъ, но и всѣки християнинъ...“ (в. Независимостъ, г. IV. бр. 51.).